

Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

listopad 2014

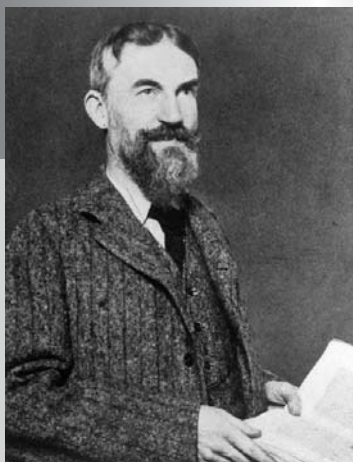
Petr Skoumal
(1938 – 2014)

George Bernard Shaw PANÍ WARRENOVÁ

(Mrs. Warren's Profession)

„Konkrétně řečeno, pokládám většinu současné morálky v oblasti ekonomických a sexuálních vztahů za katastroficky špatnou.“

G. B. Shaw

Podle hry
George Bernarda Shawa
Živnost paní Warrenové
(Mrs. Warren's Profession)
v překladu **Břetislava Hodka**
upravil **Ladislav Smoček**.

Režie: **Ladislav Smoček**

Scéna: **Karel Glogr** / Kostýmy: **Simona Rybáková**

Hrají: **Ivana Chýlková, Zuzana Stavná, Honza Hájek, Vojtěch Kotek, Tomáš Jeřábek, Petr Kriváček.**

Premiéra 6. listopadu 2014

Živnost paní Warrenové je vrcholné dílo Shawova raného období (psáno 1893, tiskem 1898), třetí a poslední z tzv. Neutěšených her. Provozování této hry nebylo v Británii povoleno do roku 1925. Soukromé představení se uskutečnilo v Londýně v roce 1902, následovaly inscenace v New Yorku a New Havenu (1905), v Praze a Berlíně (1907). Ještě roku 1955 bylo dílo zamítnuto jako nevhodné pro pařížskou Comédie Française.

„Čím si vysvětlit, že Shaw tak výrazně nebyl ve své vlasti prorokem? Nejprve přímými cenzurními zásahy. Ty však byly ojedinělé: podle vlastní Shawovy rekapitulace postihly jen *Živnost paní Warrenové*, *Odhalení Blanka Posneta* a *Výstřížky z novin*. Důležitější než divadelní cenzura vykonávaná podle prastaré tradice úřadem Lorda komořího (a zrušená až roku 1968) byl ekonomický filtr, který nepropouštěl Shawovy hry jako nepopulární: jakože také, vzhledem ke složení publika, nepopulární byly. „Jsem specialista na nemorální a kacířské hry.“ Prohlásil o sobě Shaw. „Žis- kal jsem si pověst neustálým zápasem, abych donutil publikum přezkoumat vlastní morálku. Konkrétně řečeno, pokládám většinu současné morálky v oblasti ekonomických a sexuálních vztahů za katastroficky špatnou.“ *Živnost paní Warrenové* je právě v tomto ohledu, to jest v útoku na pokrytecký kodex ekonomické a sexuální morálky, hrou klíčovou.“

Milan Lukeš: Divadelní moudrost G. B. Shawa

„Byl to člověk, jehož hlavní záležitostí podle jeho vlastního názoru bylo nabodávat iluze, strhávat přestrojení a dokonce rozbít ideály. Byl jakýmsi proticukrářem, jehož jediným zaměstnáním bylo odstraňovat ozdoby z perníku.“

G. K. Chesterton: Bernard Shaw

„Někteří životopisci si nevědí rady s Shawovou nedůsledností a nelogičností. Překvapuje je zdánlivý rozpor mezi tím, co dělá a jak žije. Tento muž, který horlil proti zastaralé morálce pokrytců a puritánů, jenž o Lawrencově knize *Milenec lady Chatterleyové* napsal, že by ji dal svým dospívajícím dcerám, kdyby dcery měl, který hlásal reformu manželského a mileneckého života, žil jedno z nejkrásnějších manželství, byl své ženě věrný a vždy o ní mluvil s největší úctou. Když ho jednou ve společnosti vyzvali, aby přispěl do ankety o manželství, odpověděl: „Žádný muž nemůže říci své mínění o manželství, pokud jeho žena žije, leda snad v případě, že svou ženu nenávidí, jako například Strindberg. Já však svou ženu miluji.“

Eduard Maška: G. B. Shaw

PREMIÉRA

Osoby a obsazení

Paní Warrenová / **Ivana Chýlková**

Vivie, její dcera / **Zuzana Stavná**

Sir George Crofts / **Tomáš Jeřábek**

Praed / **Honza Hájek**

Pastor Samuel Gardner / **Petr Křiváček**

Frank, jeho syn / **Vojtěch Kotek**

OBNOVENÁ PREMIÉRA

Martin McDonagh

Ujetá ruka

(Behanding in Spokane)

Překlad a režie: **Ondřej Sokol**

Dramaturgie: **Roman Císař, Vladimír Procházka**

Scéna: **Adam Pitra**

Kostýmy: **Katarína Hollá**

Hudba, aranže a zpěv: **Petra Horváthová**

Pohybová spolupráce: **Renata Suchánková**

Obnovená premiéra 9. listopadu

Carmichael / **MAREK TAČLÍK**

Mervyn / **MARTIN FINGER**

Toby / **ONDŘEJ SOKOL**

Marylin / **MARKÉTA STEHLÍKOVÁ**

Bob / **VÁCLAV ŠANDA**

Laura / **PETRA HORVÁTHOVÁ**

„Vždycky se najde někdo, kdo vás trumfne. Ať už jste zloděj, podvodník, zabiják, anebo autor divadelních her. Vždycky se může objevit ještě krutější monstrum, ještě cyničtější dramatik. Člověka to napadne při sledování poslední hry Martina McDonagha *Ujetá ruka*, kterou uvedl Činoherní klub v překladu a v režii Ondřeje Sokola. Anglický dramatik s irskými kořeny McDonagh může za svou českou slávu vděčit právě Sokolovi, který v Činohráku inscenoval jeho hry *Osiřelý západ* a *Pan Polštář* a kromě toho jako specialista na anglosaskou dramaturgiu i hru Američana Davida Mameta *Americký bizon*. Mametův text se dosti nepříjemně vysmívá kultu tzv. amerického snu, ale co je to proti výsměchu, s jakým ironizuje americké tradice tenhle drzý Ir! Hlavní postavou *Ujeté ruky* je ikonický hrdina Divokého západu – mstitel, jenž bere právo do svých rukou. Přesněji řečeno do jedné ruky, protože o tu druhou v dětství údajně přišel poměrně bestiálním způsobem. (...)

Richard Erml: *Srážka depravantů aneb Tačlíkův koncert v Činoherním klubu, Reflex 5 / 2011*

Petr Skoumal

(7. března 1938 – 28. září 2014)

hudební skladatel a dramaturg,
režisér, herec a člen Činoherního
klubu v letech 1967-1974

„V mém životě byla jediná instituce, která mi poskytla nějaký čas stálý plat, a byl to právě Činoherní klub. Chtěl bych mu za to dodatečně poděkovat, zejména pak jeho tehdejšímu šéfovi Jaroslavu Vostrému, který pro mě vymyslel hezkou funkci hudebního dramaturga.“

Petr Skoumal v knize Činoherní klub 1965-2005

JAN VODŇANSKÝ - PETR SKOUMAL / **S ÚSMĚVEM IDIOTA**

(režie Petr Skoumal, 1969)

JAN VODŇANSKÝ - PETR SKOUMAL / **HURÁ NA BASTILU**

(režie Petr Skoumal, 1970)

JAN VODŇANSKÝ - PETR SKOUMAL / **S ÚSMĚVEM DONKICHOTA**

(režie Petr Skoumal, 1970)

JAN VODŇANSKÝ - PETR SKOUMAL / **S ÚSMĚVEM IDIOTA ATD.**

(režie Petr Skoumal, 1999)

JAN VODŇANSKÝ - PETR SKOUMAL / **S ÚSMĚVEM IDIOTA (STÁLE)**

(režie Petr Skoumal, 2014)

„Sedával jsem na zkouškách v Činoherním klubu ne proto, že bych snad musel, ale že mě fascinovalo pozorovat, jak vzniká divadlo. Bylo to něco úžasného, často mě to bavilo víc než pak samotný výsledek. Je to moje nejceněnější divadelní zkušenost.“

Petr Skoumal

Albert Camus: *Spravedliví* (režie Jan Kačer, 1965)

Alena Vostrá: *Na koho to slovo padne* (režie Jan Kačer, 1966)

Nikolaj Vasiljevič Gogol: *Revizor* (režie Jan Kačer, 1967)

Harold Pinter: *Narozeniny* (režie Jaroslav Vostrý, 1967)

Alena Vostrá: *Na ostří nože* (režie Jaroslav Vostrý, 1968)

Pavel Landovský: *Hodinový hoteliér* (režie Ewald Schorm, 1969)

Anton Pavlovič Čechov: *Višňový sad* (režie Jan Kačer, 1969)

Voltaire: *Candide* (režie Jaroslav Vostrý, 1971)

Maxim Gorkij: *Na dně* (režie Jan Kačer, 1971)

Harold Pinter: *Návrat domů* (režie Jan Kačer, 1972)

Leonid Leonov: *Zlatý kočár* (režie Jaroslav Vostrý, 1972)

Anton Pavlovič Čechov: *Strýček Váňa* (režie Jan Kačer, 1973)

Carlo Goldoni: *Poprask na laguně* (režie Ladislav Smoček, 1973)

Milan Calábek: *Doktor Faust* (režie Milan Calábek, 1974)

Jiří Mahen: *Chroust* (režie Ladislav Smoček, 1974)

Anton Pavlovič Čechov: *Racek* (režie Jan Kačer, 1975)

Leonid Leonov: *Vlk* (režie Ladislav Smoček, 1976)

Fjodor Michajlovič Dostojevskij: *Strýčkův sen* (režie Ladislav Smoček, 1977)

Carl Zuckmayer: *Hejtman z Kopnicku* (režie Ladislav Smoček, 1980)

Ödön von Horváth: *Povídky z Vídeňského lesa* (režie Ladislav Smoček, 1981)

Michal Lázňovský: *Dobrodružství* (režie Ladislav Smoček 1983)

Bernard-Marie Koltès: *Návrat do pouště* (režie Roman Polák, 2000)

Fjodor Sologub: *Đablova houpačka* (režie Roman Polák, 2003)

Christopher Hampton: *Nebezpečné vztahy* (režie Ladislav Smoček, 2005)

S úsměvem idiota

Hurá na Bastilu: Leoš Suchařípa, Táňa Fischerová, Milošlav Štíblík, Jan Vodňanský a Petr Skoumal

S úsměvem donkichota: Petr Skoumal, Laco Trops, Pavel Greifoner

S úsměvem idiota

S úsměvem idiota (stále)

Zdeněk Hořínek

(15. 11. 1931 – 20. 9. 2014)

Teatrolog, kritik, pedagog a herec Zdeněk Hořínek psal o Činoherním klubu od jeho založení až k dnešku:

počínaje studii „Činoherní klub 1965-66“, přes ohlédnutí za historií našeho divadla s názvem „Chodit do Činoherního klubu...“, které napsal do knihy *Činoherní klub 1965-2005*, až k poslední recenzi na inscenaci Ortonovy *Klíčové dírký* v Divadelních novinách v prosinci loňského roku.

„Dramatický charakter není pro Smočka statickou, uzavřenou veličinou, ale živou, složitou, nepochybnou hodnotou, jejíž podstata není dána, ale ve výjimečné situaci teprve objevována a prověřována. Smočka zajímá ne hotový člověk, od něhož už nelze nic očekávat, ale možné proměny člověka zdánlivě určeného. Co všechno je schopen udělat dr. Zvonek Burke, aby zachránil svou životní jistotu? Jak daleko dojdou skryté rozpory uvnitř vojenské jednotky (v *Pikniku*), octne-li se v nebezpečné, deprimující situaci?

Je zřejmé, že takové vidění a zobrazení člověka v dramatu skýtá pravou pastvu pro hledající herectví.“

Zdeněk Hořínek: Činoherní klub 1965-66, Divadlo / září 1966

Těším se z toho, že jsme se potkali

Mám rád toho pana docenta Hořínka. Měl jsem ho rád a mám ho rád i jako nedocenta. Už proto, že sotva kdo druhý si ze mě dovede tak krásně utahovat a střílet a dělat blázný, jakož i legraci a psinu a taky bžundu ba i srandu. A to s naprostým zaujetím a zcela vážnou tvář badatele.

Ale to není docela přesné, říkám-li, že si ze mě – a prý sem tam i z dalších, jak jsem slyšel – dělá blázný, psinu atd., protože on si ji nedělá, on jí má. Tu psinu, legraci, bžundu atd. A nejen ze mě, ale hlavně se mnou. On totiž takhle a v tomhle experimentuje a studuje, jak už naznačeno.

Experimentuje a studuje, co ho zná a co se známe, už dost dlouho. Zcela vážně si tak bádá. Aspoň se mnou, pokud vím. Ví, že si to párkrát zkusil a prý sem tam dál zkouší přímo ve hře na jevišti s Ypsilonkou. Právě kvůli poznání. Těším se, až se zase potkáme. Těším se zpravidla taky z toho, že jsme se potkali.

Sotva člověk potká druhého člověka s tak jemným a dobrým smyslem pro smích a směšné a celou tu takzvanou smíchovou kulturu, jakým je obdařen on. Sotva se setká s druhým tak nadaným a vzdělaným a tudíž praktickým teoretikem a kritikem v oboru jeho – a společného – zájmu jako je on. Nadto aby o tom potřeboval a dovedl podávat svědectví, tj. psát, neboť je bytostný divadelník. A tak srozumitelně jako on, neboť je bytostný učitel. Ten milý Zdeněk Hořínek.

Ivan Vyskočil v předmluvě ke knize Zdeňka Hořínka
O DIVADELNÍ KOMEDIÍ, Pražská scéna 2003

HOST Činoherního klubu

19. listopadu 2014 v 19.30 hodin

Divadlo Petra Bezruče Ostrava Václav Havel / AUDIENCE

„To je přece zásadní věc, hergot!“ Geniální hra pro dva geniální herce z dob, kdy dramatik ještě nebyl prezidentem.

Režie: Štěpán Pácl a kol.

Hrají: Norbert Lichý a Jiří Müller

19. listopadu uběhne právě dvacet pět let od založení *Občanského fóra* v Činoherním klubu a při této příležitosti se na našem jevišti představí *Divadlo Petra Bezruče*, z jehož uměleckého souboru se před půl stoletím začalo formovat jádro hereckého ansámblu zrovna vznikajícího Činoherního klubu.

Inszenace byla pozvána na 22. ročník Mezinárodního festivalu *Divadlo Plzeň 2014*.

Divadlo Petra Bezruče je provozováno za finanční podpory statutárního města Ostrava.

www.bezrucic.cz

Historie Činoherního klubu

ve fotografiích II.

Harold Pinter: *Narozeniny* (režie Jaroslav Vostrý, 1967;
McCann / Petr Čepek, Goldberg / Josef Somr)

Jan Vodňanský, Petr Skoumal: *S úsměvem idiota* (režie Petr Skoumal, 1969;
Miloslav Štibich, Jan Vodňanský)

Alena Vostrá: *Na ostří nože* (režie Jaroslav Vostrý, 1968;
Hrdinová / Jiřina Třebická, Hrdina / Jiří Hálek, Kilián / Petr Čepek,
Bibi / Táňa Fischerová)

A. P. Čechov: *Višňový sad* (režie Jan Kačer, 1969;
Trofimov / Josef Abrahám, Raněvská / Věra Galatíková)

Pavel Landovský: *Hodinový hoteliér* (režie Ewald Schorm, 1969;
Hanzl / Oldřich Nový, Fána / Miroslav Homola, Zuzi / Jana Břežková)

Ladislav Smoček: *Kosmické jaro* (režie Ladislav Smoček, 1970;
Chřestická / Jiřina Třebická, Ing. Bedecker / Jiří Kodet, Dr. Slepík / František
Hanus, Umělec / František Husák, Vacek / Miloslav Štibich)

inoherní klub uvádí:

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2014 se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Neděle 23. listopadu v 19:30

Eugène Ionesco / PLEŠATÁ ZPĚVAČKA

„Plešatá zpěvačka“? – Pokud vím, žádná zpěvačka se neobjevila a viděl jste snad, že by byl někdo plešatý?

Překlad: **Jiří Konůpek** / Režie a dramaturgie: **Josefina Karlíková, Oskar Helcel** / Hudba: **W. A. Mozart** / Výprava: **Josefina Karlíková** / Hrají: **Klára Jakešová, Marie Topolová, Oskar Helcel, Josefina Karlíková, Josef Hradílek, Konrád Karlík.**

„Strop je nahoře, podlaha je dole.“

Středa 26. listopadu v 19.30

Divadelní spolek Karel Čapek / Děčín Ivan Andrejevič Krylov / TRUMF

Veršovaná fraška z carského Ruska.

Překlad: **Hana Vrbová** / Režie: **Pavel Jarolím** / Scéna a kostýmy: **Anna Stejskalová** / Hrají: **Jana Zemanová, Jaroslav Hartig, Vít Vysoký, Vladimír Puchýř, Kateřina Jelínková, Jana Benešová, Pavel Časar, Veronika Jelínková, Tomáš Kettner, Zdeněk Vrátný** / Zvuk: **Jana Stejskalová** / Technická spolupráce: **Zdeněk Vrátný.**

Douška o divadle

Hodně číst!

Četby díla není nikdy dost. Herec je nikdy nečte dostatečně. Domnívá se, že dílu porozuměl, když víceméně pochopil zápletku. To je základní omyl.

Je snad nemístné vyzvednout z běžné inscenační praxe těch několik málo případů, kdy se při vzniku díla uplatnila profesionální herecká inteligence? Od herce se obvykle chce jen to, aby dal dílu své tělo a nervy, aby byl pěšcem na šachovnici, na níž svou partii hraje režisér.

Hru přečte poprvé režisér, podruhé ji rozdělené přečtou představitelé rolí – a už hodí herce na scénu. Co z toho může vzejít?

Je-li herec postaven příliš brzy do prostoru, poddává se svým návykům a reaguje přízřusobivě; tvoří svou postavu nahodile a konvenčně – inteligence hereckého profesionála a jeho senzibilita nemají potuchy, kam měly dospět. Odtud tolik banality na prknech!

I nejnímavější herec si počíná někdy banálně, stejně jako spisovatel, když naň naléhají nebo když spěchá – a píše pak banální rétoriku. Kolik je herců, i nejlepších, kteří po dvě desetiletí huluhají a syčí pořád tímž hlasem, reagují pořád stejně, dělají táž gesta a nejprotichůdnější postavy odehrávají na jediné struně téhož citového zbarvení.

Proto je třeba dlouho číst! Alespoň třetinu všech zkoušek. Nejméně. Text v rukou. Zadek na židli. Tělo v křidu. Ať prohlubující se vnímavost zvolna vchází do žádoucího rozpoložení, až posleze herec pochopí – nebo pocítí – novou bytost, jíž jednoho dne bude on.

Jean Vilar

Poskytovatel čtyřletého grantu na provoz:
Hlavní město Praha

Na rok 2014 poskytuje
Hlavní město Praha Činohernímu
klubu grant ve výši 18.700.000 Kč

MINISTERSTVO
KULTURY

Partneři Činoherního klubu

CGSO

KRAUS®
MĚLNICKÉ VINÁŘSTVÍ

www.radiohortus.cz

Tonera

scena.cz
1. KULTURNÍ PORTÁL

Facebook

Program

Činoherní čtení na listopad 2014 vychází k předprodeji 7. října.
Redakce Činoherního čtení: Roman Císař, Petra Honsová, Radvan Pácl.
Foto: Yvona Odrazilová, Ivan Prokop, Pavel Nesvadba, Miloň Novotný,
Miroslav Zajíc, Ivan Láta, Petr Hrubeš, Tomáš Ruta, Fiori Giovanni.
Jazyková korektura: Andrea Fiřtíková.
Grafická úprava: Joska Skalník a Kateřina Skalníková.

www.cinoherniklub.cz

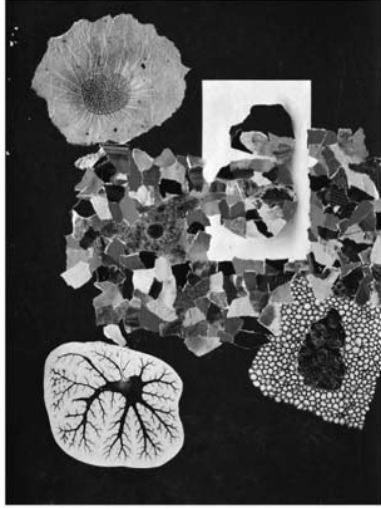
Galerie Smečky Vás zve na výstavu

Nálezy Jiřího Koláře

Tanec v ruinách

Výstava se koná ke 100. výročí narození autora
od 24. 09. 2014 do 22. 11. 2014 / úterý – sobota, 11.00 – 18.30 hodin

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, děti,
studenty SŠ, VŠ a pro všechny držitele Zákaznické karty
Pražské plynárenské, a. s.

Ve Smečkách 24, 110 00 Praha 1
(vedle Činoherního klubu)

tel.: +420 222 210 268, tel./fax: +420 222 210 272
e-mail: galerie.smecky@ppas.cz

